

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci žalobce: **A. G. (CZ) s.r.o.**, se sídlem x, zastoupen JUDr. Tomášem Sequensem, advokátem se sídlem Jungmannova 24, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství** se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2013, č. j. 31610/13/5000-14401-701836,

t a k t o :

- I.** Žaloba se zamítá.
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou doručenou dne 26. 2. 2014 Krajskému soudu v Praze (dále jen „soud“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Středočeský kraj ze dne 24. 5. 2013, č. j. 2103242/13-2110-14400-201897, kterým byl zamítnut návrh žalobce na obnovu řízení ukončeného pravomocným rozhodnutím Finančního úřadu v Kladně (dále jen „finanční úřad“) ze dne 13. 7. 2012, č. j. 226752/12/030963205021.

Žalobce uvedl, že je licencovaný výrobce elektřiny a provozovatel zařízení ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. d) zákona č. 695/2004 Sb., o podmínkách obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, proto mu byly přidělovány emisní povolenky v obchodovacím období 2008 – 2012, z toho v letech 2008 – 2010 bezplatně. Od 1. 1. 2011, tj. po účinnosti zákona č. 402/2010 Sb.,

který změnil mj. i zákon č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí (dále jen „zákon o trojdani“), bylo v letech 2011 a 2012 přidělení emisních povolenek zatíženo darovací daní. Finanční úřad žalobci výše uvedeným platebním výměrem ze dne 13. 7. 2012 vyměřil podle pomůcek daň darovací ve výši 85.746.176 Kč. Žalobce podal dne 21. 12. 2012 dodatečné přiznání k darovací dani a návrh na povolení obnovy řízení, ve kterém se odkazoval na rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 11. 2012, č. j. 47 Af 1/2012 – 81 (dále jen „rozsudek z 8. 11. 2012“). Soud v tomto rozsudku vyslovil názor, že česká právní úprava zdanění přidělení emisních povolenek je v rozporu s unijním právem a s ústavním pořádkem, proto je finanční úřad povinen respektovat přímý účinek čl. 10 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/87/ES, o vytvoření systému pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů ve Společenství a o změně směrnice Rady 96/61/ES (dále jen „směrnice 2003/87/ES“) a rozpornou novelu zákona o trojdani neaplikovat.

Finanční úřad řízení ve věci dodatečného přiznání k dani darovací zastavil dle § 106 odst. 1 písm. b) zákona č. 282/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Návrh žalobce na povolení obnovy řízení zamítl s odůvodněním, že nevyšly najevo důvody, pro které lze řízení obnovit. Žalobce v odvolání proti tomuto rozhodnutí poukazoval na skutečnosti, které nově vyšly najevo, přičemž nemohly být bez jeho zavinění uplatněny v řízení dříve a mají podstatný vliv na výrok platebního výměru ze dne 13. 7. 2012 a na to, že platební výměr závisel na posouzení předběžné otázky a příslušný orgán veřejné moci o ní dodatečně rozhodl jinak způsobem, který má na platební výměr zcela zásadní vliv.

První žalobní bod se vztahuje ke skutečnosti, která vyšla nově najevo. Takovou skutečnost žalobce spatřuje v obsahu právní normy jako objektivní kategorii, nikoli ve výkladu právních předpisů, tedy procesu zjišťování obsahu právní normy, ani v právním názoru jako subjektivní kategorii, ani v rozsudku ze dne 8. 11. 2012, jak se mylně domníval žalovaný. Nadto žalovaný zkoumal důvod obnovy řízení mimo zákonný referenční rámec, neboť v rozhodnutí uvedl, že *důvody, pro které lze řízení obnovit, spočívají ve zjištění skutečností, které mají zásadní vliv na vydání rozhodnutí*, ale důvod obnovy řízení dle ustanovení § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu spočívá v nových skutečnostech nebo důkazech, které vyšly najevo a které nemohly být bez zavinění příjemce rozhodnutí nebo správce daně uplatněny v řízení již dříve a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí. Žalobce rovněž uvedl, že nová skutečnost nenastala až po skončení původního řízení, neboť *právní norma existovala již v době původního daňového řízení, přičemž až po jeho pravomocném skončení vyšla dodatečně najevo prostřednictvím rozsudku ze dne 8. 11. 2012*. Žalovaný se také opomněl vyjádřit k poukazu na stanovisko generální advokátky Juliane Kokott ze dne 21. 3. 2013 ve věci C-566/11, C-567/11, C-580/11, C-591/11, C-620/11 a C-640/11 *Iberdrola, SA a další* proti *Administración del Estado* (dále jen „stanovisko“) a k rozsudku Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) ze dne 17. 10. 2013 ve spojených věcech C-566/11, C-567/11, C-580/11, C-591/11, C-620/11 a C-640/11, *Iberdrola, SA a další* (dále jen „rozsudek SDEU“). Proto má žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné pro nepřezkoumatelnost danou nedostatkem důvodů.

Druhý žalobní bod se vztahuje k důvodu obnovy řízení dle § 117 odst. 1 písm. d) daňového řádu. Žalobce považuje zkoumání souladu příslušných ustanovení zákona o trojdani s unijním právem za předběžnou otázku, kterou spatřuje v interpretaci právních předpisů, a to v otázce, zda ústavní pořádek a unijní právo, in concreto článek 10 směrnice 2003/87/ES, brání uplatnění příslušných ustanovení zákona upravujících zatížení přidělení emisních povolenek daní darovací. Finanční úřad tuto předběžnou otázku před vydáním platebního výměru neposoudil, resp. ji implicitně posoudil nezákonně v rozporu s unijním právem

a ústavním pořádkem. O této předběžné otázce dodatečně příslušný orgán veřejné moci, a to Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 8. 11. 2012, rozhodl jinak. Otázka, zda měl správce daně k dispozici informace, které se dozvěděl až později, a nemohl se je dozvědět dříve, je v tomto ohledu naprosto irelevantní. Žalobce také vytýká finančnímu úřadu, že darovací daň byla stanovena podle pomůcek, nikoli dokazováním. Proto má žalobce za zjevné, že finanční úřad vůbec neaplikoval § 92 odst. 2 daňového řádu. Žalobce také uvádí, že Nejvyšší správní soud přerušil usnesením ze dne 18. 12. 2013, č. j. 1 Afs 6/2013 – 46, řízení vedené ve skutkově podobné věci a požádal SDEU o rozhodnutí o předběžné otázce: „Je třeba článek 10 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/87/ES ze dne 13. října 2003, o vytvoření systému pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů ve Společenství a o změně směrnice Rady 96/61/ES, vykládat v tom smyslu, že brání uplatnění takových vnitrostátních předpisů, které podrobují bezplatné přidělení emisních povolenek v příslušném období dani darovací?“. Již z toho má žalobce za zřejmé, že posouzení souladu české právní úpravy s unijním právem je předběžnou otázkou, o které rozhodl zdejší soud rozsudkem ze dne 8. 11. 2012 jinak, a je proto důvodem pro obnovu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nad jeho rámec uvedl, že odlišný právní názor žalobce a žalovaného nepovažuje s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, sp. zn. 5 Afs 10/2003, za nové skutečnosti ve smyslu § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Pro obnovu řízení jsou relevantní skutkové otázky, nikoli právní. Žalobce v době vydání platebního výměru neměl povědomí o tom, že platební výměr může být v rozporu s unijním právem, a o této eventualitě se dozvěděl až později. To však není důvod pro obnovu řízení. Vydání platebního výměru nezáviselo na posouzení předběžné otázky, neboť správce daně měl k dispozici veškeré relevantní údaje nezbytné pro správné stanovení a zjištění daně v souladu s § 92 odst. 2 daňového řádu. S ohledem na uvedené žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. V případě úspěchu a zároveň pokud bude nařízeno jednání, žalovaný uplatnil náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení, v případě, že jednání nebude nařízeno, jejich náhradu neuplatnil.

Soud z předloženého správního spisu zjistil následující skutečnosti:

Platebním výměrem ze dne 13. 7. 2012, č. j. 226752/12/030963205021, byla žalobci finančním úřadem vyměřena daň darovací ve výši 85.746.176,- Kč. Dne 12. 2. 2013 podal žalobce k Finančnímu úřadu pro Středočeský kraj, územnímu pracovišti v Kladně (dále jen „správce daně“), dodatečné daňové přiznání k dani darovací. Rozhodnutím ze dne 1. 3. 2013 správce daně zastavil řízení ve věci podání dodatečného daňového přiznání k dani darovací. Dne 12. 3. 2013 podal žalobce doplňující vyjádření k dodatečnému daňovému přiznání, v němž uvedl, že s ohledem na rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 11. 2012, vyšly najevo nové skutečnosti ve věci aplikace daně darovací na emisní povolenky bezúplatně nabyté v roce 2012. Dne 8. 4. 2013 bylo správci daně doručeno podání žalobce označené jako „Doplnění návrhu na povolení obnovy řízení ve věci vyměření daně darovací z bezúplatně nabytých povolenek na emise skleníkových plynů v roce 2012“, v němž je uvedena argumentace pro povolení obnovy řízení právě rozsudkem zdejšího soudu ze dne 8. 11. 2012.

Rozhodnutím ze dne 24. 5. 2013, č. j. 2103242/13-2110-14400-201897, správce daně zamítl návrh na obnovu řízení, neboť nevyšly najevo důvody, pro které lze řízení obnovit, tj. nedošlo ke zjištění skutečností, které mají zásadní vliv na vydání rozhodnutí, nejedná se o existenci nových skutečností a důkazů, resp. nových důkazních prostředků, které nemohly být bez zavinění žalobce dříve uplatněny. Za novou skutečnost nelze považovat jiný výklad právních předpisů, tj. odlišný právní názor.

Žalobce podal proti rozhodnutí správce daně odvolání, ve kterém namítl, že obnova řízení je mnohdy jediným možným právním institutem, pomocí kterého je možné

nezákonnosti určitého rozhodnutí napravit. V doplňujícím podání ze dne 11. 11. 2013 argumentoval rozsudkem zdejšího soudu ze dne 8. 11. 2012, stanoviskem a rozsudkem SDEU.

Rozhodnutím žalovaného bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno a odvolání zamítnuto s odůvodněním, že za novou skutečnost nelze považovat jiný výklad právních předpisů, tj. odlišný právní názor, a že platební výměr na daň darovací nezávisel na posouzení předběžné otázky.

Žalobou napadené rozhodnutí bylo doručeno zástupci žalobce dne 30. 12. 2013. Žaloba byla doručena soudu dne 26. 2. 2014. Lze tak konstatovat, že žaloba je včasná [srov. ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

Žalovaný na výzvu soudu sdělil, že souhlasí, aby ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, žalobce se na výzvu soudu k tomuto postupu v poskytnuté lhůtě nevyjádřil, proto lze s poukazem na § 51 odst. 1 s. ř. s. mít za to, že s tímto postupem souhlasí. Soud proto přistoupil k rozhodnutí věci bez nařízení jednání.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Soud nezjistil vady, ke kterým by musel přihlédnout i bez návrhu, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud na úvod konstatuje relevantní právní úpravu.

Dle § 117 odst. 1 daňového řádu: *řízení ukončené pravomocným rozhodnutím správce daně obnoví na návrh příjemce rozhodnutí, nebo z moci úřední, jestliže*

a) vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění příjemce rozhodnutí nebo správce daně uplatněny v řízení již dříve a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí,

b) rozhodnutí bylo učiněno na základě padělaného nebo pozměněného dokladu anebo dokladu obsahujícího nepravdivé údaje, křivé výpovědi svědka nebo nepravdivého znaleckého posudku,

c) rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem, nebo

d) rozhodnutí záviselo na posouzení předběžné otázky a příslušný orgán veřejné moci o ní dodatečně rozhodl jinak způsobem, který má vliv na toto rozhodnutí a jemu předcházející řízení.

Soud se nejprve musel vypořádat s námitkou žalobce o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť předmětem soudního přezkumu může být toliko rozhodnutí přezkoumatelné. Tuto námitku neshledal soud důvodnou. V doplnění odvolání ze dne 11. 11. 2013 žalobce argumentoval stanoviskem a rozsudkem SDEU, které dle jeho názoru dokládají existenci zcela zásadní skutečnosti, jež existovala již v době původního řízení, ale vyšla najevo teprve dodatečně, a to skutečného obsahu právní normy – zákona o trojdani. Z těchto dokumentů spolu s rozsudkem zdejšího soudu ze dne 8. 11. 2012 vyvodil, že darovací daň fakticky představuje poplatek za přidělení emisních povolenek, a proto měl za to, že existují důvody pro povolení obnovy řízení. Podle názoru žalobce se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí vyjádřil toliko k rozsudku zdejšího soudu ze dne 8. 11. 2012, nikoli ke stanovisku a rozsudku SDEU. K tomu soud uvádí, že sám žalobce rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 11. 2012, stanovisko a rozsudek SDEU staví naroveň, neboť dle jeho názoru všechny sdělují novou skutečnost, a to skutečný obsah právní normy -

zákona o trojdani. Soud dospěl k závěru, že za situace, kdy se žalovaný vypořádal dostatečně přesvědčivě s žalobcovou argumentací rozsudkem zdejšího soudu ze dne 8. 11. 2012 (viz strana 4 rozhodnutí žalovaného), vypořádal se tak i se stanoviskem a rozsudkem SDEU. Rozhodnutí žalovaného proto tvrzenou nepřezkoumatelností netrpí. Nadto soud předeseílá, že stanovisko, rozsudek SDEU, ani rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 11. 2012 neznamenají důvod pro obnovu řízení (viz níže).

Soud v této souvislosti nad rámec věci jako obiter dictum uvádí, že žalobce vytrženě z kontextu vybral do doplnění odvolání ze dne 11. 11. 2013 pouze některé body stanoviska a rozsudku SDEU, výsledný závěr mu však unikl.

Soud proto právní větu stanoviska a rozsudku SDEU cituje: „Článek 10 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/87/ES ze dne 13. října 2003 o vytvoření systému pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů ve Společenství a o změně směrnice Rady 96/61/ES musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání uplatnění takových vnitrostátních právních předpisů, jako jsou právní předpisy dotčené ve věcech v původních řízeních, jejichž účelem a účinkem je snížení odměny za výrobu elektřiny o částku, o kterou se uvedená odměna zvýšila z důvodu zahrnutí hodnoty bezplatně přidělených emisních povolenek jako dodatečných výrobních nákladů do cen nabídek k prodeji na velkoobchodním trhu s elektřinou.“ Článek 10 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/87 o vytvoření systému pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů ve Společenství a o změně směrnice Rady 96/61/ES brání výběru poplatků za přidělení samotných povolenek (bod 27 citovaného rozsudku). SDEU však upřesnil, že ani článek 10 směrnice 2003/87, ani žádné jiné ustanovení této směrnice se netýkají použití těchto emisních povolenek ani výslovně neomezují právo členských států přijmout opatření, která mohou ovlivnit hospodářské důsledky použití takových povolenek (bod 28 citovaného rozsudku). Za těchto podmínek mohou členské státy v zásadě přijmout taková opatření hospodářské politiky, jako je kontrola cen uplatňovaných na trzích určitého zboží nebo základních zdrojů, která určují způsob, jakým se hodnota povolenek na emise skleníkových plynů, které byly přiděleny zdarma, přenesou na spotřebitele (bod 29 citovaného rozsudku). K otázce souladu české právní úpravy s evropským právem viz níže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2015, č. j. 7 Afs 103/2012 – 91, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2015, č. j. 1 Afs 6/2013 – 184, a rozsudek SDEU ze dne 26. 2. 2015 ve věci C-43/14 ŠKO-ENERGO, s.r.o.

Podstatou sporu je interpretace důvodů pro povolení obnovy řízení. Obnova řízení je mimořádný opravný prostředek, jehož cílem je umožnit ve věci nově rozhodnout, jestliže v původním řízení nebyly uspokojivě zjištěny potřebné skutkové okolnosti. Žalobce se domáhal obnovy řízení z důvodu upraveného v § 117 odst. 1 písm. a) a § 117 odst. 1 písm. d) daňového řádu.

Soud nepovažuje za důvodnou žalobcovu námitku (uměle vytvořenou konstrukci), že nová skutečnost spočívá v obsahu právní normy jako objektivní kategorii, nikoli ve výkladu právních předpisů, tedy procesu zjišťování obsahu právní normy, ani v právním názoru jako subjektivní kategorii, ani v rozsudku zdejšího soudu ze dne 8. 11. 2012, a že nenastala až po skončení původního řízení, neboť *právní norma existovala již v době původního daňového řízení, přičemž až po jeho pravomocném skončení vyšla dodatečně najevo prostřednictvím rozsudku zdejšího soudu ze dne 8. 11. 2012.*

Soud považuje za vhodné k poznání a interpretaci práva ocitovat z díla Knapp Viktor. Teorie práva, C. H. Beck, Praha, 1995, str. 64, 168 a 169: „*Poznáním práva je i poznání normativního právního systému, který platí v dané společnosti, tj. jeho poznání jako součásti společenského vědomí. V tomto případě záleží na formě vyjádření normativního systému.*

V případě psaného práva je jevovou stránkou práva právní řád dané společnosti, tj. soustava psaných a formálně publikovaných předpisů jakožto hmotných nositelů právních norem. Poznáním právního řádu, tj. právních předpisů, které jsou, subjekt poznání zjednodušeně vyjádřeno, poznává, co ve společnosti platí, tj. co má být. Ve skutečnosti je to ovšem složitější, a to předně proto, že poznáním jazykového výrazu právní normy, tj. textu právního předpisu, subjekt poznání poznává pouze znaky, kterými je právní norma vyjádřena. K tomu, aby poznal normu samu, tj. aby poznal, co jako právní norma platí, musí ke znakům, jimiž je právní norma vyjádřena, přiřadit jejich význam, tj. právní normu interpretovat. ... Právní norma je jako předmět poznání výsledkem interpretace právního předpisu. Interpretace obecně znamená přiřádání významu znakům, tj. vyjevování významu znaků. ... Interpretace právního předpisu má funkci kognitivní i explikativní. Kognitivní funkci má vždy. Ta spočívá v přiřazování významu znakům, jimiž byla norma vyjádřena, a je tedy poznáním právní normy z právního předpisu. Naproti tomu svou funkcí explikativní je interpretace odstraněním nejasnosti právního předpisu ve vztahu k interpretujícímu subjektu. ... Důležitý rozdíl mezi kognitivní a explikativní interpretací je dále v tom, že při explikativní interpretaci má výklad právního předpisu různou relevanci podle svých subjektů, přičemž zvláštní význam má interpretace právního předpisu právo aplikujícím orgánem /soudem atd./, která je ve vztahu k interpretaci, o kterou se opírají strany řízení, závazná. Právo aplikující orgán rozhoduje podle právní normy, kterou sám zjistil svou interpretací a která může být s interpretací účastníka řízení shodná nebo od ní odlišná.“

Právní úprava zdanění přidělení emisních povolenek je stále identická, pouze každý subjekt (žalobce, žalovaný, správce daně, zdejší soud, Nejvyšší správní soud, SDEU) ji aplikoval (či by ji aplikoval) adekvátně ke své zjištěné interpretaci. Pokud „orgán instančně nadřízený“ dospěje k závěru, že „orgán instančně podřízený“ vyložil – interpretoval právní předpis jinak, tj. nesprávně, jeho rozhodnutí označí za nezákonné, zruší ho a vlastním právním názorem zaváže podřízený orgán v jeho dalším postupu. Nelze tvrdit, že *nová skutečnost spočívá v obsahu právní normy jako objektivní kategorie*, vždyť obsah právní normy je stále stejný, pouze byl orgánem normu aplikujícím nesprávně interpretován. Z uvedeného je zřejmé, že pro takový případ nelze užít obnovu řízení, neboť nejde o nápravu neuspokojivě zjištěných skutkových okolností. Namísto je užít institut upravující nápravu nezákonného aktu, viz § 121 a násl. daňového řádu upravující přezkumné řízení (srov. shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, sp. zn. 5 Afs 10/2003).

Soud v této souvislosti pouze podotýká, že žalobcem zmiňovaný rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 11. 2012 byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2015, č. j. 7 Afs 103/2012 – 91. V otázce souladu české právní úpravy zatížení nabytí emisních povolenek daní darovací Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku konstatoval s odkazem na (žalobcem citovanou) skutkově podobnou věc „ŠKO-ENERGO“, resp. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2015, č. j. 1 Afs 6/2013 – 184, a rozsudek SDEU ze dne 26. 2. 2015, ve věci C-43/14 ŠKO-ENERGO, s.r.o.: „Zavedení daně darovací z bezúplatného nabytí emisních povolenek (podle § 6 odst. 8, § 7a § 14a zákona č. 357/1992, o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí) je v rozporu s článkem 10 směrnice 2003/87/ES o vytvoření systému pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů ve Společenství a o změně směrnice Rady 96/61/ES, pokud nerespektuje 10% horní hranici pro přidělení emisních povolenek za úplatu, kterou stanoví tento článek. Pokud by v dotčeném odvětví (v tomto případě v odvětví energetiky definovaném v souladu s uvedenou směrnicí) dopadlo zdanění na více než 10 % povolenek rozdělených v pětiletém období počínajícím rokem 2008, nebyla by stanovena hranice pro úplatné přidělení emisních povolenek dodržena. V takovém případě by bylo nutno respektovat přímý účinek směrnice 2003/87/ES a zákon o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí v rozsahu, ve

kterém podrobuje dani počet povolenek přesahující stanovenou 10% hranici, neaplikovat.“ Žalobcem užitá argumentace o apriorní rozpornosti české právní úpravy s evropským právem tak není správná.

Žalobní námitku, že posouzení souladu české právní úpravy s evropským právem je předběžnou otázkou, soud rovněž nepovažuje za důvodnou. Předběžná otázka je blíže definována v § 99 odst. 1 daňového řádu: *„Vyskytne-li se v řízení otázka, o které již pravomocně rozhodl příslušný orgán veřejné moci, je správce daně takovým rozhodnutím vázán. Ostatní otázky, o nichž přísluší rozhodnout jinému orgánu veřejné moci, může správce daně posoudit sám. Může také dát podnět příslušnému orgánu veřejné moci k zahájení řízení nebo vyzvat daňový subjekt, popřípadě jinou osobu zúčastněnou na správě daní, aby podala žádost o zahájení řízení před příslušným orgánem veřejné moci ve lhůtě, kterou správce daně určí.“* a § 99 odst. 2 daňového řádu: *„Správce daně si nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek, nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá, ani o otázkách osobního stavu.“*

Předběžná otázka je otázka o existenci nějaké právní skutečnosti, jejíž zodpovězení je nutným předpokladem pro rozhodnutí ve věci samé, na předběžné otázce závislé, a která je současně způsobilá být samostatným předmětem jiného řízení před soudem, správcem daně nebo jiným správním orgánem (orgány veřejné moci). Podmínkou použití tohoto ustanovení je, že v řízení, které vede správce daně, musí být součástí zjišťovaného skutkového stavu i otázka, k jejímuž vyřešení by se sice teoreticky mohlo dojít také dokazováním, nicméně nemuselo by být úspěšné a v případě střetu o právo by stejně byla dána pravomoc zcela jiného správního orgánu nebo téhož správního orgánu (správce daně), ale v jiném řízení s jiným předmětem, případně soudu v některém ze soudních typů řízení. Otázky přitom mohou být nejrůznějšího druhu - hmotného i procesního práva, deliktů, statusové a další. Je tedy zřejmé, že jde o skutkovou otázku (např. kdo je vlastníkem nemovitosti, existuje-li závazkový právní vztah apod.). Posouzení souladu české právní úpravy s evropským právem není předběžnou otázkou, nýbrž je otázkou právní (srov. výše). Žalobcem poukazovaná skutečnost, že správní soud dle § 48 odst. 1 písm. b) s. ř. s. přeruší řízení, jestliže rozhodl, že požádá SDEU o rozhodnutí o předběžné otázce, není relevantním argumentem (srov. ustanovení čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie: *„Soudní dvůr Evropské unie má pravomoc rozhodovat o předběžných otázkách týkajících se: a) výkladu Smluv, b) platnosti a výkladu aktů přijatých orgány, institucemi nebo jinými subjekty Unie. Vystane-li taková otázka před soudem členského státu, může tento soud, považuje-li rozhodnutí o této otázce za nezbytné k vynesení svého rozsudku, požádat Soudní dvůr Evropské unie o rozhodnutí o této otázce. Vystane-li taková otázka při jednání před soudem členského státu, jehož rozhodnutí nelze napadnout oprávněnými prostředky podle vnitrostátního práva, je tento soud povinen obrátit se na Soudní dvůr Evropské unie. Vystane-li taková otázka při jednání před soudem členského státu, které se týká osoby ve vazbě, rozhodne Soudní dvůr Evropské unie v co nejkratší lhůtě.“*; srov. označení procedury v anglickém jazyce „*preliminary rulings*“ či německém jazyce „*Wege der Vorabentscheidung*“). Je zřejmé, že opět nejde o řešení otázky skutkové, nýbrž otázky právní, tj. výkladu - interpretace právní normy. Je pouze terminologickou shodou, že pro tento institut umožňující jednotný výklad evropských předpisů ve všech členských státech Evropské unie je užit termín „*předběžná otázka*“. Nadto požádat SDEU o rozhodnutí o předběžné otázce je oprávněn pouze soud každého členského státu Evropské unie, nikoli správní orgán.

Námitku k tomu, že správní orgán posuzoval žádost nesprávným prizmatem, soud nepovažuje rovněž za důvodnou. Jde pouze o formulační nepřesnost v rozhodnutí žalovaného, z jeho obsahu je však patrné, že se žalovaný správně zabýval naplněním kritérií stanovených v

§ 117 odst. 1 daňového řádu a jejich splnění neshledal, přičemž na správnost tohoto závěru neměla namítaná formulační vada jakýkoliv vliv. Námitka žalobce je tak zcela nedůvodná.

Soud neshledal v napadeném rozhodnutí vady, ke kterým by musel přihlédnout i bez návrhu. Vzhledem k výše uvedenému soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, který byl v řízení úspěšný, žádné náklady přesahující rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praze dne 30. června 2016

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová